

ÁPRILIS

Paulini Béla rajza.

KÜLÖN-SZÁM!

Jön a tavasz

1919 március 12.

Ára 1 korona

SZÁZ TAVASZNAK LÁNGVIHARJA

IRTA: SOMLYÓ ZOLTÁN

Ó, mily áldottul boldog s dús a költő,
ha március van s tavaszt énekelhet.
A szélkakasra vigan nyelvet ölt ő,
mert pajkos, mint a gyermek ő, a költő
s ibolyaillat édenén legelget

A télen át, mint félbolond, keringélt,
mert vonzották a kályhák és a hölgyek.
Most hetykén keményítetté az ingét,
melyben annyit kószált és keringélt,
hogy jégkönyveket hullattak a völgyek.

De sokat hitte. télen, éjjelente,
hogy meg nem éri új tavasz virágát.
S buslakodott a fekete levente,
ökölbe fagyott kézzel éjjelente
s ráncosra gyürte árva nőtlen ágját.

Már sok tavaszi verset irt a tolla,
mert huszesztendős egykor ő is volt ám!
Hevesen pörgött, akár a motolla,
szerelmes szíve irta, nem a tolla, —
s a tavasz nevéen szólitotta: Zoltán...

És mindig volt egy nagy tavaszi nője,
egy gyermekarcu, telcsipőjü démon,
akiért magát szóltan szíven löjje,
egy lelketlen, de vágyva vágyott nője,
kinek ölébe lidérc ült, meg téboly.

Mert szent zavartság volt benne az élet,
az volt erője, tele és tavassza!
A tébolyokból új tébolyba tévedt...
De kijózanította már az élet:
hideg szemekkel néz az új tavaszba.

Az ibolyát, ha majd elébe hozzák,
szomoru kézzel pénzzel kell fizetni!
S a nőt is, ferde életének rosszát
s röpke szelek ha elébe hozzák...
A tavasz ingyen nem szokott izenni!

Csak annyi lessz, hogy a télkabátját
ledobja majd s felöltőt vesz magára.
S az ucca szélén, ha suhanni látják,
majd összébbhuzza mellén a kabátját,
az új tavasznak fullasztó szagára.

S míg tavaszt jütyülnek majd a gallyak,
ő elbú harminchét esztendejével:
mozgó világa sok-sok régi jajnak;
s amerre jár, zörögnek majd a gallyak
s ő fennakad majd köztük a fejével...

Pedig még száz tavasznak lángviharja
rejtőzködik, szívében eltemetve!
De megcsalódott már és nem akarja,
hogy új villámot nyujtson önviharja;
és újra égni: elfogyott a kedve!

TAVASZI VÁLASZTÁSI KÉRDÉSEK

— Vajjon sikerül-e megszerezni a többséget a Bethlen István és Klebelsberg Kunó grófok pártjának?

— Ugyan ki lesz az ellenjelöltje Mezőkászonyban Madarassy-Beck Gyula bárónak?

— Megpeticionálják-e megint a Guttmann Henrik báró mandátumát?

— Melyik az a kerület, ahol állítólag nem lesz izraelita képviselőjelölt?

— Egyhangulag választják-e meg Károlyi József grótot Nagykárolyban ismét?

— Mennyit fog keresni Csathó Aurél, a zászlógyáros?

— Egyhangy lelkesedéssel jelöli-e megint a budapesti VIII. kerület Jakabffy Imre nyugalmazott államtitkárt?

— Igaz-e, hogy csak szép és fiatal jelöltjei lesznek a feminista-pártnak?

— Igaz-e, hogy most sem lesz ellenjelöltje Apponyinak Jászberényben?

— Hány kerülete lesz Lukács Lászlónak?

— Igaz-e, hogy a hajduk, jászkunok, palócok és matyók mindenáron csak radikálistáknak jelöltre akarnak szavazni?

— Igaz-e, hogy Weisz Manfréd Szende Pált és Esterházy Miklós herceg Buza Barnát támogatja?

— Megint Tetétlennek lesz-e a legtöbb petíciós pere?

— Mely kerületben fog korteskedni Kálai Tamás?

— Hány helyen fogják megakadályozni a szocialisták népgyűlését katonasággal?

— Hol fogja szavazati jogát gyakorolni Sztéryni József báró?

Kun Andor.

A KÖLTŐ: Tavaszit verset kéne írni...

ÖT PERC MULVA ÖT

IRTA: RUTTKAY GYÖRGY

Ez Párisban történt velem.

A Sorbonne-on hallgattam művészet-történetet és közben éltem a párisi magyaroknak azt a bus életét, amely boulevardokon-csavar-gásból, pesti ujságokravárásból, kávéház előtt üldögélésből áll. Finom kis hotelben laktam és megismerkedtem azokkal a vendéglőcskével is, amelyeknek apró szobáiban annyi figyelemmel, sőt gyengédséggel szolgálják ki a törzsvendégeket.

Ezen az estén is egyedül ültem az asztalnál, körülöttem mindenütt párok, avval az intim csacsogással és halk kacagással, amely mint valami parfóm, egészen betöltötte a szoba langyos levegőjét. Mindegyik asztal el volt foglalva, mindegyik mellett párok; csak én ültem egyedül, sőt magányosan.

Azaz . . . én sem. Elöttem volt egy üveg

vörösbor, Château Margaux, 1891. évi termés, — a gazda kedveskedett velem.

Félnyolc elmúlt, egy fiatalember jött be az ajtón. Még sohasem láttam itt, csinos fiú volt, észre lehetett venni, hogy sokat van otthon, családi körben, nem szokott ilyen helyekre járni. Kedves zavarral nézett körül a szobában, azután felém tartott:

— Megengedi, uram?

Lányos arca vérvörös lett. Leült hozzám. Ebédet rendelt. De már késő volt, az ételk nagyrésze elfogyott, úgy kellett összeszedni neki az „utolsó adagokat.” Egy régi aranyórát vett elő, azt nézegette, — hátul, a kerekait meg is piszkálta. Szótlánul evett.

Egynegyed kilenckor egy leány jött be a szobába. Nem tudom, hogyan, — egyszerre csak ott ült az asztalunknál, a szomszédom mellett. Barna haján kicsi kis kalapot viselt és párisi lányok szokása szerint: hallatlan gyors és szapora beszédbe fogott. Hogy alig tudott elszabadulni hazulról, de most legalább örül,

— Akármit is csinál az ántánt, mégis csak itt a tavasz.

hogy itt van és hogy ő már megebédelt, de neki nem is az ebéd fontos, hanem az, hogy a fiuval együtt lehessen és érzi jól, hogy nem hiányzott a fiunak, mert az kitűnően megebédelt, sőt ivott is hozzá.

Nevetett a lány, csillogott két szép kék szeme, felkapta a fiu poharát és kiitta belőle a maradék-bort.

... El voltam ragadtatva. Nekem mindig az ilyen kedves könnyű szerelmek voltak az eszményképeim, amilyenekről francia és bécsi írók tudnak sokat beszélni, — de az élet, sajnos, nem olvasta azokat a novellákat, amelyeket én s így alig találkoztam ezekkel a hős-

nőkkel, ezekkel az igénytelen, bájos, fecsegő kis teremtésekkel, akiknek a szerelme: csupa tejhab, még a rosszkedve is: könnyü báránnyel, — az egész ismeretség velük: tavaszi szellő.

Ez olyan volt. Folyton, szaporán beszélt, hogy várta a telefont és hiába várta és most megszökött hazulról, hogy együtt lehessen a fiuval.

A fiu nem szólt egy szót sem. A lány meg érezte, hogy haragszik.

— Miért vagy olyan komoly? — kérdezte tőle.

A fiu nem akart beszélni. Látszott rajta, hogy szégyelli előttem, az idegen előtt, a szerelmi ügyeit tárgyalni. A lány tovább faggatta. A fiu nem szólt. A lány is elveszítette a kedvét. Elkomolyodott.

Mereven néztem a levegőbe. Furcsa dolog — gondoltam. A lány ideült, köszönés nélkül, egész idő alatt rám se néz. Csak a fiuhoz beszél, csak a fiuért van itt, csak a fiut szereti. És az hallgat és haragszik.

... A lány most még egyszer kérdezte, miért nem telefonált neki?

— Telefonáltam, — mondta röviden a fiu.

— Nekem? — kérdezte a lány nevetve, boldogan, hogy megszólalt.

— Igen.

— Moreau központ 35—08?

— Igen, — felelte halkán a fiu. Nem te jöttél a telefonhoz. Apád jött a telefonhoz. És akkor én engedtem, hogy folyton azt kiáltsa bele a kagylóba: „Halló! Halló!” és nem feleltem. Azután megvártam, míg leteszi a kagylót s utána letettem én is.

— Hja ugy, — nevetett a lány. Ezért vagy olyan rosszkedvű. Hát, kedves barátom, hány órákor telefonáltál?

— Félhatkor.

— Hát akkor máskor légy szives négy és öt között felszólítani. Olyankor egyedül vagyok otthon; öt után nem tudom megakadályozni, hogy esetleg más menjen a telefonhoz és ak-

kor tessék . . . el van rontva a várva-várt esténk!

. . . Közönyösen és komolyan ittam a bort, nem néztem a civakodó párra; de a lány kedves-csengő hangja hallatára, a tetszéstől és a vágyódástól dobogott a szívem, szerelmes, gyengéd kifejezései, egy-egy szava: „szívem“ „a mi várva-várt esténk“ úgy csengett bennem, mint aranypénz a márványasztalon. A lány teljes odaadással fordult a fiu felé, ügyet sem vett rám.

A fiu a számlát kérte; fizetett. A gazda ugyanekkor jött hozzám s megkérdezte, hogy ízlett a bor? Mikor megmondtam neki, hogy nagyon jó volt, engedélyt kért, hogy két üveggel küldhessen a lakásomra.

— Ugye, a régi szobájában lakik? — kérdezte. Hotel Saint Germain, ötvenkettes szoba?

— Igen, — feleltem szórakozottan. Lopva a lányt néztem, aki indulásra készen állott. A könnyed nőiességnek, a gondtalan szerelmi örömnök, az ifjuságnak a megtestesülése volt.

Most felállott a fiu is.

— Menjünk Lolo, — mondta.

Udvariasan, de röviden köszönt és a lány mögött eltűnt. A lány, csak úgy, mint mikor jött, nem köszönt s mikor távozott, rám sem nézett.

Nem éltem a számára.

. . . De nem is csodáltam. Ha így szereti a fiut! . . . És öröm és szerelem és odaadás és női simogatás nélkül töltött fiatalságom minden irigysége, egyszerre felforrott és ott gőzölgött a lányosképü ifju körül, akit ez a friss Lolo megajándékozott az örömeivel, a szerelmével, az odaadásával, a simogatásával, a hűségével.

Rosszkedvűen mentem haza s másnap, egész nap otthon maradtam. Egyedül és olyan árván, amilyennek még sohasem éreztem magam.

Délután megszólalt az íróasztalomon a telefon.

— Ki az? — vettem fel a kagylót, rosszkedvűen.

— Halló, egy kedves-csengő hang — ötvenkettes szoba?

— Igen — mondom. — Ki beszél?

— Halló, — feleli, — itt Lolo. Mondja, maga szemtelen, miért nem hívott fel? Nem mondtam magának, hogy Moreau 35—08 a telefonom s négytől-ötig egyedül vagyok?! . . .

. . . Az íróasztalon feküdt az óram; oda tévedt a tekintetem.

Öt perc hiányzott az öt órához.

Gedő Lipót rajza

GYEREKEK: Hogy van a „gyepmester“ ur?

TAVASZI KÉPEK

1. Az ébredő természet.

Hüs hullám csobban könnyü evezőn,
Elmult a tél. Tavaszról zeng a dal már.
Friss had sűrög az ébredő mezőn,
Könnyü selymet rak polcára a kalmár.
Szivünkre száll a szabadon szökellő,
Csalfán susogó márciusi szellő,
Mely telet s téli bánatot feledtet —
S barátnőnk rendel egy új toalettet.

2. Modern pásztorok.

Az ujult sarjus réten egy pici
Sovány gödölye legelész, szegényke.
Reggeltől estig vigan őrizi
Egy pásztorlányka s egy pásztorlegényke.
S mikor az alkony harmatkönnyet hullat
Sovár szemükben mohó vágy kigyullad,
Összefogózik Pyramus és Thisbe
És vacsorázni indulnak a Ritzbe.

3. A költők és a kikelet.

Mikor ébred a kertek illata
S az élő föld kitárja barna husát,
Kiszáll a költők siserá-hada
Erőszakolván a bómellü Muzsát.
Az erotikus kéjtől bizsereg,
A humorista kuplét csicsereg,
Kis dalt gyügyög a naiv ravaszul:
Isten csodája, hogy kitavaszu!

4. Pesti tavasz.

A szél egy Zerkowitcz-nótát fütyül,
A sarkon sok sváb áldogáll, ki ráér
És a tavaszt hozván föl ürügyül
Iz koronát kér öt szál ibolyáér!
Csodálva nézünk a kaján ravaszra:
Oh, adj Uram következő tavaszra,
— Hogy sokasítsd a kikeleti csábot, —
Vagy több ibolyát, vagy kevesebb svábot.

5. Falusi tavasz.

Mikor tojással telik a kosár
S darabját egy forintért kezdik adni:
A becsületes falu csupa sár,
A kutyát is ölben hordják ugatni.
Misztikus ködben ring a póri elme.
Szép a tavasz, de száz a veszedelme.
Az országutnak rejtelmes a mélye:
Beléfulladt a Sassék Petikéje.

6. Tavaszi ima.

Megéltem már harminc kelő tavaszt
S most, küszöbén a harmincegyediknek,
Oh adj Uram napocskát, sugarast,
Könnyü szivet, mely álmokkal telik meg,
Gyümölcsfáimra virágok díszét,
Szájamba óbor bódító izét
És boruljon fölém egy szüz kisasszony,
Ki majd az őszön halkan elsirasson.

(jász.)

Kelen Imre rajza

A KORZÓN.

Horovicz Joli II. elemista tanuló:
— Ha egy ilyen francia tiszt belém szeretne,
még a negyedik elemisták is megpukkadnának...

TAVASZI JEGYZETEK.

— Azt mondtam a főtisztelendő páternek, aki a kolostorban cellámba kísért:

— Lesz még egyszer ünnep a világon!

A páter rámnézett és kegyetlen gunnyal felelte:

— Ünnep? Hogyne! Hosszú nap!...

(Szterényi naplójából.)

* * *

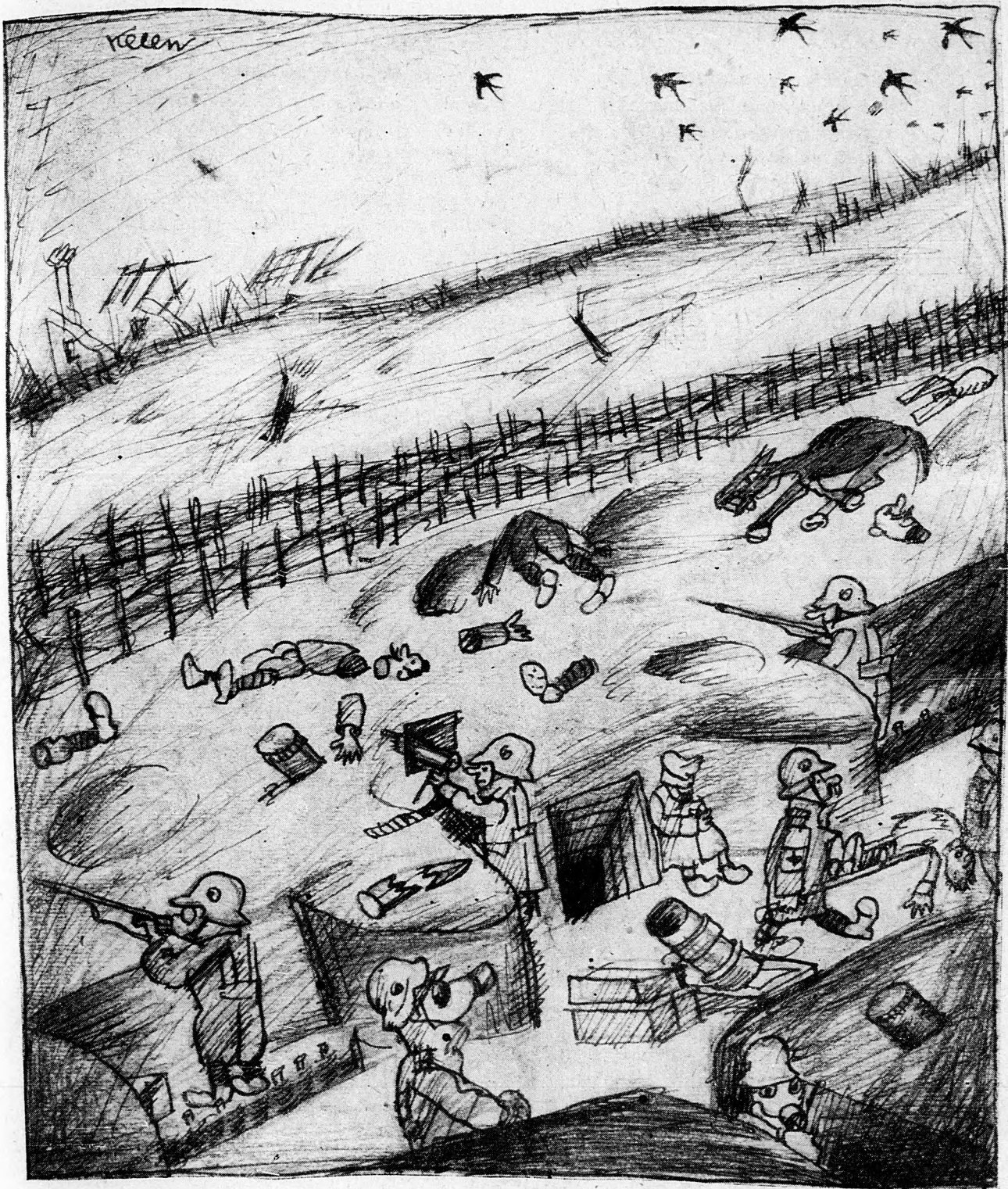
Jön a tavasz. A közmunkatanács elnöki szobájában Garbai Sándor trónol. A természet ébred. Mikor ébredsz már te is magyarom?

Polónyi Géza.

* * *

Jön a tavasz! Hát én mikor jövök?

Wekerle Sándor.

A RÉGI JÓ IDŐKBŐL.

A lövészárokban: Nézd pajtás, jecskék! Hála isten, közeledik már a tavaszi offenzíva . . .

MAJA FÁTYLA

IRTA: JÁSZAI HORVÁTH ELEMÉR

Tavaszkisasszony fátyolát
Már himzi száz kis angyal:
A napvirágnak himporát
Hintik reá arannyal;
Szeglye fü, zöld bársonya,
Rajt' mélylilájú ibolya
És hóvirág fehérje,
Hogy szépségét dicsérje.

Ráhimzenek ezüst habon
Sikamló bibor bárkát,
Rózsásvirágu ágakon
Aranytollu madárkát,
Sóhajkönnyü szerelmeket,
Pillangót üző gyermeket,
Pironkodó szüzeckét,
Sok kézománcu fecskét.

Tavaszkisasszony fátyola
A legcsudásabb fátyol:
Szilaj színeknek zápora
Elbűvöl és elbájol.
Lebeg a bús fejek felett
Susogva: —Itt a kikelet!
Szem, tágra nyilva ámulj,
Szív, árva szív, vidámulj!

SÓHAJ.

— A hugom azt mondja lelkesülten: március. Az öcsém azt szavalja elragadtatva: szabadság hónapja. A kisleány arról beszél, hogy itt a kikelet. A feleségem a divatról, ruháról és kalapról mélézik és azt sóhajtja, hogy jön a tavasz. Én keserűen csak azt nyögöm: jön, jön, nekik jön a tavasz, de az isten szerelmére: mibe jön nekem?

PESTI PILLANATFELVÉTEL

Aki nem tud megválni gyönyörű bundájától.

SZENTMÁRTONI RÉSZLET

KIS REGÉNY — IRTA: SZÉP ERNŐ 17

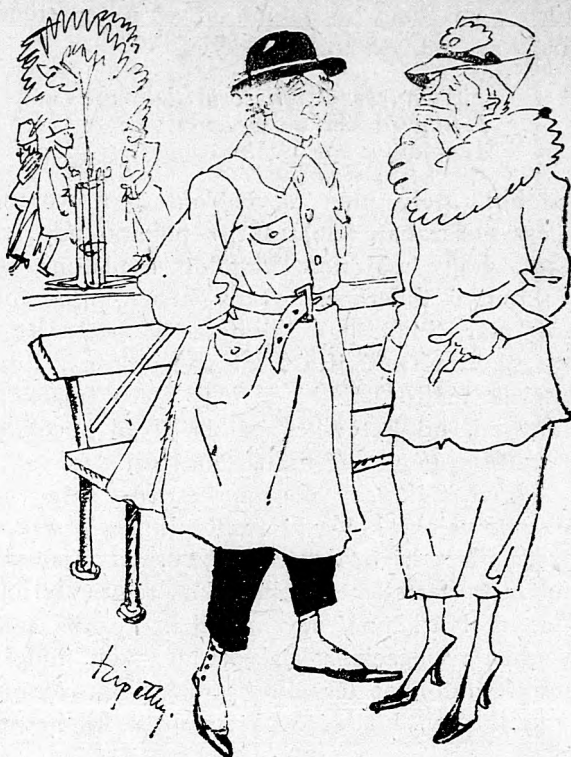
Dikó Miháleo emlékszel? te voltál az aki elkajátottad magadat hogy hát:

— Elő avval a jó italos Siller bórral Náthán ur! — arra báró Vontcsövy Ábránd felkapott tégedet és kétfelől megcsókolt mint két puskalövés. Mert olyan kicsi mokány gyerek voltál te Miháleo Dikó. Vajjon gondolgatsz-e rá még, mikor elnevezett a harmadikban Eleka tégedet? Azt mondta néked Eleka: mio caro amico Miháleo Dikó. Mert te minden latin szót o végüvé alakítottál akár dativus kellett akár accusativus. Mio caro amico Miháleo Dikó irigyeltelek tégedet mikor osztán helyet foglaltunk és mint legkisebbet az ölébe ültett tégedet báró Vontcsövy Ábránd. mondta néked: kis barátom magát most májdmegtánitom inni. Te meg felnéztél az orrára a búr szabadsághősnek az orrára s hetykén igazoltad magadat hogy: öreg ivó vagyok én már ezredes úr! Öreg ivó voltál. Már idestova tizenhét esztendő voltál mio caro amico. De tény, hogy ötödikben már egy nyelésre eresztettél le egy spriccert, akárcsak a bohém esperes ott Szentmártonban. Te az ölébe ültél az asztalfőn, mellé ült a szónok Biki vagy meg Érczy, én az asztal végére kerültem mert érdeklődtem a nagy bőrtokos puska iránt, az oda volt támasztva a falhoz. Gondoltam evvel lövődözött a szabadsághős az angol bérenczekre. Biki Kovács megint felállott üdvözölni báró Vontcsövy Ábrándot városunkban, báró Vontcsövy megint szónokolt, örök baráti szövetséget fogadott velünk, arra tuss is lett ráncigálva, mert beszagolt az a két csunya cigány, akik mindig ott lesték a jó szerencsét a Magyar Náthánban a söntésben. Felállottunk, összecsaptuk a silleres kis poharakat, Bajzágó úgy oda volt a fenkölt érzelmektől, hogy felhívás nélkül kiállott, háttal annak a szélében ülő vigécnek és sülttökpiros képpel elszalvalta a Szondy két apródját mintha erre az alkalomra írta volna Arany János.

*Felhöbe hanyatlott a drégeli rom
Rá visszasüta nnap á dáztusa napja.
Szemközt vele nyájas szép zöld hegyorom.*

Rámutatott Grekszlire, minht Grekszli lenne az a szép zöld hegyorom, mire Grekszli mozgatni kezdte a fejbőrét mert ő tudta s a két szemivel összekancsított közbe mert azt is tudta. Jó hogy el nem röhögte magát senkise. Csak egy-kettőnk lesütötte a fejét a nevetés ellen. Bajzágó egy zavart pillantás után

Szigethy István rajza

TAPINTATLAN EMBER

— Mondja kisasszony, kégyed hány tavaszt látott?

a szeme közzé meredt báró Vontcsövy Ábrándnak, szavalt tovább:

Tete jénlobe góshadt kopje,

Most látom: olyan ez a Bajzágó mikor így szaval mint egy eszméletlen ugatózó kutya. Báró Vontcsövy Ábránd Bajzágót is fültövön csókolta, mind a két füle tövén és kijelentette, hogy ebből a deákból valaha nagy ember lesz, büszkesége lesz az egész Magyarországnak. Ittünk, zúgtunk, lelkesedtünk, csak éppen hogy félfüllel hallottam hogy a nagy pohos Magyar Náthánnak, mert az odaállot annak a szülő vigécnek az asztalához, onnan gusztálta az ünnepséget, annak azt mondta a vigéc:

— Aufrecht és Goldschmiednek utazik.

Annak a vigécnek olyan forma ovális pákombartja volt mint a hajkefének a nyele. Egy sovány viaszkos vászon mintatáska volt ott a széken mellette. Én akkor nem is gyanítottam kérném hogy a vigéc a nagy szabadsághősre érti azt hogy Aufrecht és Goldschmiednek utazik. Csak úgy oda figyeltem egy picit mert a vigéc mint pesti kofa érdekes volt és azért is néztem rá mert megsajnáltam hogy ő szelőban ül itt, mint idegen, mikor quasi nemzeti ünnep van a Magyar Náthánban. De azután elvettem őtöle szememet és szivemet mert ki-

tört a mi nagy asztalunknál az a fergeteges énekkari dal, ez hogy:

*Szittyavi tézeka harcria dalmane
Retteg tesszen benneteket
Aamagya rokhatalmas*

satöbbi. Mely után báró Vontcsövy Ábránd egész hosszában felpattant, a poharát úgy felkapta hogy majdnem kiömlött a plafonra az a könnyü Sillerbor, sovány képén piros folt volt már, Siller, úgy rajongta el magát, hogy mi, szentmártoni ifjak, mi vagyunk a szittyai vitézek méltó unokái s hogy ilyen hősökkel mint mi, mi hetedikes banda, ilyen hősökkel ő fél Európát meg tudná hódítani.

Igen, fiúk, azt akarom kérdeni: nem emlékszik valaki hogy ki fizette ki azt a Sillerbort? Mert báró Vontcsövy Ábránd visszavonult a kufferrel meg a börtokos fegyverrel ott Magyar Náthánnál egy szobába, olyanba amilyenben a vigécek szoktak ott meghálni, minek után mindönket lecsókolt a két vad cigány tussa közben, kit szájon kit szemem, kit hajon,

kit hol ért. Én ahogy emlékszem a szidim tetejére kaptam a történelmi nevezetességü pusztit, mert mint Hübele Balázs már feltettem a szidit mikor ott tolongtunk báró Vontcsövy Ábránd körül. Ugy tudom Juliska Tóni leadott egy pengőt Magyar Náthánnak, de az még két üveg bort meg szódákat kezdett felszámítani, mire nagyszabásu hatosösszeadás indult meg, de már egyesek iszkoltak kifele, szerény magam is többek közt, ne vegyétek rossz néven, de hát hol volt már akkor, elseje hogy nálam többrendbeli hatosok zendüljenek! A pallón meg még utánunk pimaszkodott az a két utolsó cigány, hogy három hatos az nem fizetés ennyi sok muzsikálásért. Ki hitta őket? Én azt se tudom a három hatost ki adta nekik, te adhattad Józán, néked voltak oly gavallér tempóid. Nagyba hadováltak ott hátul a szemtelen gádzsók, Biki Kovács hátrabömbölt rájuk hogy:

— Kuste mer mingyár egy magyar ötöst ragasztok a pofátokra!

(Folyt. köv.)

Pál Hugó rajza

A FÉRJ: Szegény Béla, májusban megházasodik.

A FELESEG: Pedig azt mondják, hogy május a szerelem hónapja...

„DIDO“ krém, rózsza, fehér,
estélyi puder 3 színben

Eau de Cologne „DIDO“ a leg-
ideálisabb arcápoló szer!

Beszélőgép

Tiszta erőshang . . . 180 K
Finomabb, tartósabb 250 K
2 rugós mesés tiszta
hang 350 K
Hatalmas hangver-
seny-gép 800 K
Lemezek darabja . . . 14 K

STERNBERG

10338 HANGSZERGYAR,
Budapest, Rákóczi-ut 60.

OMNIA
MOZGÓKÉPSZINHÁZ

Telefonszám:
József 125

Telefonszám:
125 József

Közkívánatra még néhány napig
A VÖRÖS BOSZORKÁNY

XAVIER de MONTEPIN világhírű bűnügyi regénye

Továbbá: A kommunistá lázadás áldozatainak temetéséről és a kálkápoltai földosztásról készült eredeti felvételek.

Előadások: 1/24, 1/36 és 1/48 órákor.

BŐRÖNDÖS ÉS FINOM BŐRÁRU GYÁRTÓ

TELEFON
65-39.

PAPEK JÓZSEF

BUDAPEST, VIII, RÁKÓCZI-UT 11. SZÁM

Répgyűjtők: Kézdi Kovács, Dudits, Belavári, Z. Molnár, Nagy Vilmos, Coreggio, továbbá Csóka hagyatékából olajfestmények és rajzok, stb. **CICERONE** műkereskedésben mérsékelt áron beszerezhetőek VI, Csengeri-u.29

Kinek van használt
hanglemeze ?

Régi vagy törött hanglemezeket, míg az anyaghiány tart, legmagasabb áron vesz vagy cserél

WÄGNER

országszerte elismert elsőrendű magyar hangszer és beszélőgépek nagyáruháza, a világhírű „Favorite” hanglemezgyár főraktára

Budapest, VIII, József-körut 15

Fiók: IX, Ráday-utca 18. sz.

Telefon: József 35-92.

Beszélőgépek 1500 koronáig.
— Árjegyzék ingyen. —

Minden este 6 órákor a

Apolló-Kabaré

teljesen új nagyszerű műsora

Előadások kezdete 6 órákor. Ünnepnep és vasárnap délután fél 3 órákor mérsékelt helyáru előadások teljes esti műsorral.

Dr. Walter szemináriuma

Felelősséggel készít elő középiskolai vizsgálatokra. Külön hölgytanfolyam

Budapest, VIII. ker., Rákóczi-ut 51. Telefon: József 23-99.

Fonal és Himzőipar Rt Budapest

Főzlet és központi iroda
VII. Erzsébet-körut 24

Sürgöncim: Fonalipar.

FIÓKÜZLETEK:

IV. Kossuth Lajos-utca 6
IV. ker., Ferdinand bolgár király-ut 6. szám
IV. ker. Kigyó-utca 4.sz.

Telefonszám: 162-04, 10-24, József 14-40

ZSOLDOS TANINTÉZET

TELEFON: 32-40.

a legjobb sikerrel készít elő magánvizsgákra

DIANA

sósorszesz
Mindenütt kapható

Kis üveg ára . . . K 3.50
Közép üveg ára K 10.—
Nagy üveg ára K 20.—

Kettő korona egy finom piperezappan, ha

CARBONIN

segélyével háztápból otthon főz!

Másfél kilogramm piperezappanhoz elegendő Carbonin és illatosító 7 korona. — Kapható mindenütt. — Főraktár:

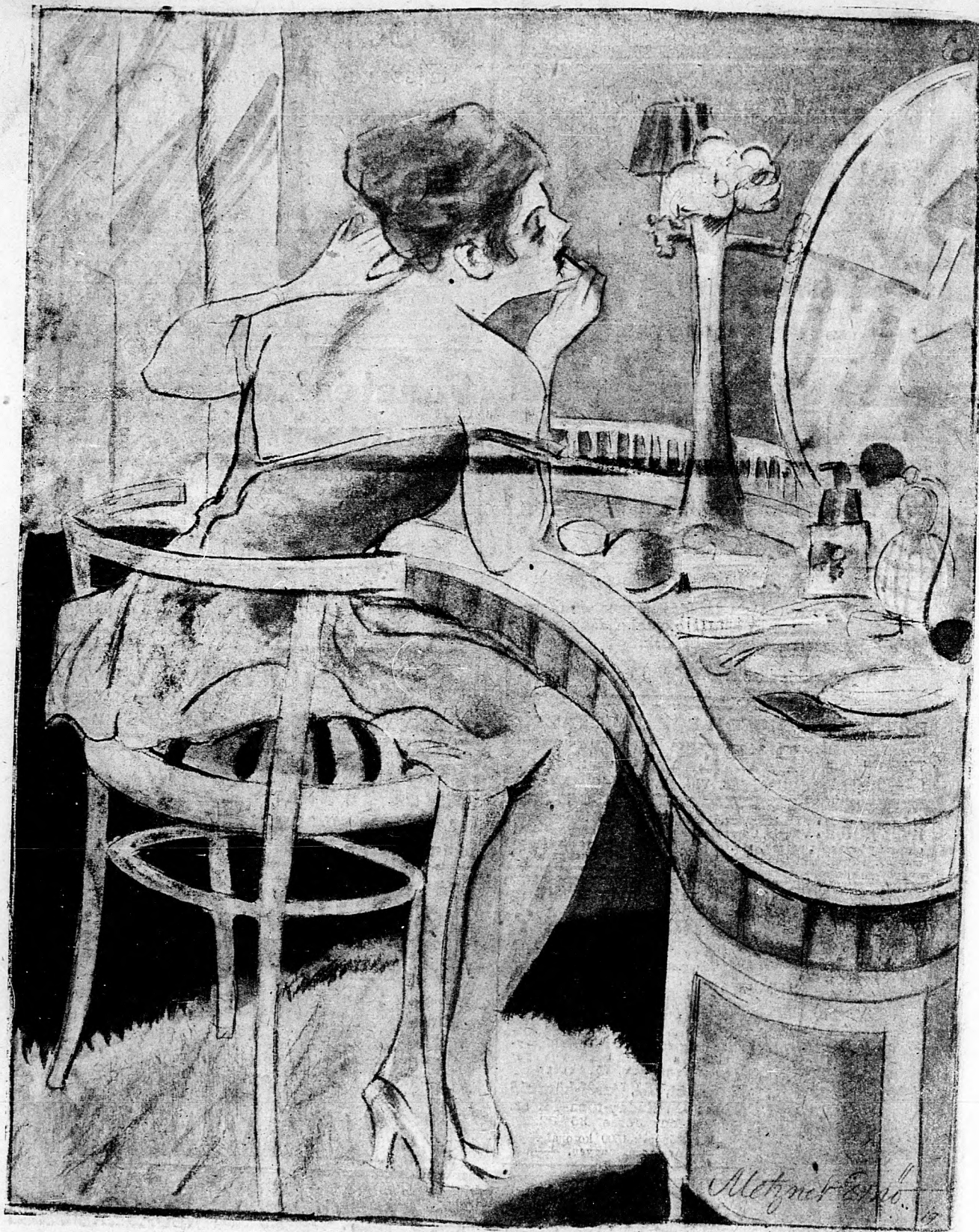
Honvéd Drogéria
Budapest, I. Attila-körut 2. sz.

NOI DIVAT
NAGYÁRUHÁZ

ELSNER

BUDAPEST
Koronaherceg-u. 10

Felelős szerkesztő: SZENES BÉLA. — Szerkesztőségi órák: kedden és pénteken 5-6-ig. Szerkesztőség: Rókk Szilárd-u. 9. Kiadóhivatal: Erzsébet-körut 18-20. — Újságüzem könyvkiadó és nyomda r.-t. nyomása. — Felelős kiadó: Magyar Miklós. Előfizetési ár: Egész évre 48 K, negyedévre 12 K, egy hónapra 4 K. III. évfolyam, 10. szám

TAVASZI GONDOK.

— Rémes. Egyre hosszabbak lesznek a szabószámlák és egyre rövidebbek az éjszakák . . .